

give ham Ret; han skal ikke omgjøre, hvad der er gjort, men han skal udfinde Midler til at bøde paa de Mangler, der finde Sted; saa at det Gjorte kommer til at staae paa en saadan Maade ligeoverfor Thinget, at dette ogsaa kan gjøre det Skridt, han opfordrer det til at gjøre. Ministeren anerkjender, at Rigsdagen i det her omhandlede Tilfælde er i Forlegenhed, og han har brugt det rette Ord, at der høres Selvfornægtelse til at gjøre den Indrømmelse, han forlanger af det, — vel tog han Ordet halvt tilbage, fordi han sølte, Selvfornægtelsen, han krævede, var for stor. Den ærede Minister vil vel være vidende om, at dette er en Sag, som har været 2 Gange behandlet, 2 Gange afslaaet, og hvorledes afslaaet? Afslaaet, da Spørgsmaalet forelaa i en meget mindre omfattende Skikkelse, da det kun angik Uniformerne; vi sagde da: Uniformer ville vi ikke give, fordi vi ikke ville have med Genoprettelsen af Regimentet at gjøre; men hvad fik vi til Svar derpaa? Vi fik Regimentet, ja Noget, der var værre end Regimentet, de $\frac{2}{3}$ af Regimentet; thi det var det Værste, vi i dette Dieblik kunne gjøre, at organisere Tropper for Sleesvigholsteen ligeoverfor Heelstatsarmeen. Og saa gjerne jeg derfor vilde følge Ministeren i den halve Opmuntring, han har givet til at stemme for det Forslag, som er stillet af den ærede Ordfører og den ærede Formand i Udvalget, kan jeg dog ikke gjøre det, thi en deelviis Oprettelse af Regimentet er en større Feil end Voteringen af det hele Regiment, seet fra et politisk Standpunkt, ikke at tale om, hvad den sidste ærede Taler ganske rigtigt har sagt, at det er en dyr militair Foranstaltning med et saa ringe Formaal som mulig. Det kan ikke være den ærede Minister ubekendt, at der har foreligget et Forslag, der var let udsørligt, og hvormed begge Partier havde været vel tjente; det har i sin Tid foreligget i Forhandlingernes Løb, og gik ud paa at benytte de 2 Esquadroner Husarer som en Stamme for det Regiment, der skulde oprettes. Den Forøgelse af Cavalleriet, der for Dieblirket kan gjøres, troer jeg er den, at ved hvert af de bestaaende Dragonregimenter Exercer-Escadronen uddannes til en fuldstændig Escadron;

det er Midlet til at have et Krigsreserveystem ved Cavalleriet, og det Middel foreligger endnu. Ved at betragte den Bane gaar den ærede Krigsminister ikke bort fra det, Armeen maa vokse; han gaaer ikke bort fra det, der af hans Formand er gjort nyttigt, uden Hensyn til, om det var fremkommet ad en rigtig Vej eller ikke, og han gaaer Thinget saaledes imøde, at der af det ikke kræves mere Selvfornægtelse, end det kan vise; idetmindste skal jeg da tilraade at see bort fra Maaden, der har været anvendt til at gjøre Dit og Dat, men at gjøre det, som for Dieblirket er det Nyttige og Fornødne, og jeg er fuldt overbevist om, at Ministeren ikke vil møde nogen alvorlig Modstand med Hensyn til at sætte noget Saadant igjennem; idetmindste kunde det have ladet sig gjøre, dengang da det her blev omtalt, og underligt skulde det være, om det siden var blevet anderledes. Jeg skal ikke berøre Spørgsmaalet, om det er nødvendigt at have et større Cavalleri i Forhold til vor Hær, men jeg skal oplæse, hvad der er udtalt af Krigsministeren, netop som Krigen var tilende, da man fra alle Sider havde Følelsen af, hvad der bedst passede for os. Han sagde da, hvad der kan efterlæses i Folkethingets Tidende for 1850—51, 3die Bind, Spalte 5335: „Der har forholdsviis“ — det vil sige forholdsviis til den øvrige Armee — „ikke viist sig nogen kjendelig Mangel, hverken paa Cavalleri, Artilleri eller Ingenieurer; derimod har der viist sig Mangel paa Infanteri, og jo mere vi havde kunnet faae deraf, jo mere havde vi kunnet bruge“. Dette blev udtalt, da vi endnu Alle havde Følelsen af Krigenes Hede, og for vi tænkte paa, hvorledes man skulde danne nye Cavallerieregimenter, hvorledes man skulde befordre Forfremmelse ved Oprettelsen af nye Cadres o. s. v.; det blev udtalt, da hele Landet havde den umiddelbare Følelse af, hvad der bedst tjente til Landets Forsvar, og det var denne Følelse, der afløste en saadan Udtalelse, som derfor ogsaa har en meget større Betydning end alle de, der komme senere. — Den ærede Minister har fremført Noget, som i det første Dieblik kunde synes at have endel for sig. Han har sagt: hvorledes vilde det være gjørligt, at vi indskrænkede vor bevæbnede